

LBRIS

We know
books

Colecția POESII este coordonată de Maria Dinu

Redactor: **Petrișor Militaru**

DTP: **Sorina Bela**

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Aius Printed este recunoscută de CNCS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICOLAE, LIANA

Cenușă-n labirint / Liana Nicolae. – Craiova: Aius, 2021

ISBN 978-606-562-947-9

821.135.1

© **Liana Nicolae**

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autoarei.

Editura **Aius**

Craiova, 2021

str. Pașcani, nr. 9, 200151

tel./fax: 0351 467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

aius.ro

ISBN 978-606-562-947-9

Liana Nicolae

Cenușă-n labirint

Craiova, 2021

CUPRINS

SĂ-MI AMINTESC	5
HORA VÂNTULUI	6
PE CER PLUMBURIU	7
PE UN ȚĂRM	8
ÎMI ADUC AMINTE DE ROMA	9
CENUȘĂ-N LABIRINT	10
NU GREȘESC	11
MI-ERA DOR	12
SPRE ABISURI	13
PÂNĂ CÂND MÂINE	14
PÂNĂ ACUM	15
DECIZII	16
MĂ ZBĂTEAM	17
UITASEM	18
IDENTICĂ	19
BALADA UNEI VERI	20
CÂND SECUNDELE	21
GEAMBAȘI DE OAMENI	22
PRINTRE STELE	23
RĂTĂCISEM	24
CHIP SCUFUNDAT	25
SPRE POARTA SOARELUI	26

INUTILA MEA ÎNTOARCERE	27
VENISE VREMEA	28
SĂ EVADEZ	29
O PROVOCARE	30
FANTOME ȘI MĂȘTI	31
LA JUMĂTATE DE DRUM	32
TOT SPRE GOLGOTA	33
ÎN CULORILE CERULUI	34
NU MAI E MULT	35
ÎNVĂȚASEM	36
PREZENȚA TIMPULUI	37
CU FLUTURI NOI	38
CUM FILOSOFIA	39
SĂ NE-AMINTIM	40
NEFIRESC	41
DEVENEAI STATUIE	42
TĂCERILE LUI	43
ÎNCHIPUIRE DE NĂLUCI	44
MAI DEPARTE DE VENUS	45
APROAPE CÂND SCRIEM	46
DAC-AȘ PUTEA	47
ERAM UN POET	48
UN NOU UNIVERS	49
CONTRARIATĂ	50
NU AM ÎNTREBĂRI	51
ACUM... MÂINE...	52
JOC DE LUT	53

ÎN LABIRINT	54
CU GÂNDUL VECHI	55
CU NOBLEȚE	56
NIMENI NU ȘTIE	57
DE CE NU MAI STAU	58
SE AUZEAU VIORILE	59
MĂ IUBESC... MĂ URĂSC...	60
CUM CEARTA STELELOR	61
DEASUPRA OLIMPULUI	62
OCHIUL LUI HOMER	63
ÎNDOIALĂ	64
ÎN GLUMA FILOSOFILOR	65
DOAR UMANISMUL	66
O UCENICIE	67
DIN CLIPĂ-N CLIPĂ	68
FĂRĂ NICIO LEGE	69
SUVERANĂ NEPĂSARE	70
CEVA TE PÂNDEȘTE	71
SĂ PLUTESC	72
PSEUDONIM	73
PENTRU CE	74
SPRE VINDECARE	75
CA UN PRIZONIER	76
FĂRĂ LIMITE	77
SIMȚEAM FURTUNA	78
CU PATIMĂ	79
ULTIMUL VIETUITOR	80

PREA TÂRZIU	81
IDEALURI DE ADOLESCENT	82
ULTIMA SCRISOARE	83
DOAR MEDITAM	84
NU VOI VĂDUVI	85
SĂ URC	86
CA APA ȘI ZBORUL	87
CA O GARĂ	88
AȘA MI SE-NTÂMPLĂ	89
SĂ ALEGEM	90
ÎN PULBERE	91
DANS	92
CATEDRALĂ	93
OBOSEALA MEA FLĂMÂNDĂ	94
VISÂND AMERICA	95
O ALTĂ LUME	96
ÎN AEROPORTURI	97
DE VEACURI	98
ARTELE MELE POETICE	99
CUM SĂ SALVĂM MEDIUL	100
CU VISELE	101
PENTRU PARFUMUL PÂINII	102
IMPOSIBILA RECONSTRUCȚIE	103
CÂT GALAXIA	104
DE-NDURARE ȘI URĂ	105

Motto:

„Ma solitude ne dépend pas de la présence ou de l'absence de personne; au contraire, je déteste celui qui vole ma solitude sans, en échange, m'offrir une vraie compagnie.”

Friedrich Nietzsche

SĂ-MI AMINTESC

Cred că am plecat prea devreme nu știam că vei ajunge târziu trăisem până când voi ați adunat o plantație de ură și venin plătisem cu un deșert bunătatea lui Dumnezeu de a fi necruțător ziceam că e nemaipomenit să stai între oglinzi să nu fii așteptat n-aveam glorie ea nu făcea două parale dacă nu știi s-o trăiești mă simțeam stăpână absolută și în același timp captivă obraznică nu cunoșteam bucurie mai mare decât dăruirea de a mă sacrifica totul este iubire chiar dacă ardeam trebuia să trăiesc epuizată aici în acest deșert iubirea e rară ca apa mă foloseam de trucuri nu mă legam de vise răzbunătoare viața mea era un spectacol dublu ca o rugăciune – unul pentru mine și altul pentru spectator eram mândră și mulțumită trăiam în două planuri – vis și realitate tăcerea mea semăna cu un reproș mut al fascinației temătoare devenisem într-un fel prizonierul publicului sau auditorului meu îmi plăcea acea culoare locală mă plimbam mințeam eram tânără ceea ce nu era destul nu era nimic judecam cu o anumită răceală depindeam de o legendă de o fantomă moartă de o ceremonie îmi treceau prin cap multe nebunii ca niște descărcări de fulgere aveam multe motive să fiu veselă eram o prințesă într-o insulă îndepărtată ca o insomnie neagră ca o pată tulbure sub nori mă simt îmbrăcată în furtunile și ironiile unei boli misterioase parcă păsările se iubeau cu astrele târându-se pe stele o criză de vanitate m-ar fi silit să-nfrunt furtuna gata dezlănțuită pentru prima oară ceva mi se părea mai misterios decât moartea nu știau ce dorea lumea de la mine nu-mi pierd măsura timpului îmi voi șterge urma dintre oameni îndrăgostită de singurătate să plec în necunoscutul larg peste nestatornicia vântului cum vântul urla și izbea ferestrele închise cum cerul fugea

HORA VÂNTULUI

Să găsesc o altă lume să nu fie meschină ca cea de astăzi să-mi amintesc cum se trăia altădată când nu existam să nu mă sperii când mă laudă cineva să stau fără panică dac-ar afla ce nu am și nu sunt ce nu știu m-ar condamna și atunci rămân liniștită și sunt un om mai bun decât atât când voi întâlni pe cineva care este absolut convins că știe nu pot fugi de mine sunt și public interpret autor și scenă doream schimbarea lumii cu sabia peste cuvinte mistere parc-aș fi un ceas întors secundele lui îmi lovesc mintea poemul mă caută nu știu dacă mă găsește acum și apoi eu trăiesc în exerciții de imaginație într-o ordonare perfectă printre cavaleri de onoare și nebiruiți și găsitele hrisoave aici iarba se ceartă cu pământul deasupra norii par stranii gândul joacă hora vântului prins în foc sălbatic și rebel frunzele acum sunt stranii ca mateloții prinși sub catarge noile legi mă scârbesc – rebelă sunt ascunsă prin clinici mileniul tot nu mai are răbdare s-a retras în singurătate mocnind în vraja noii ordini mondiale în ultima grimasă în marea trecere iubirea a luat pauză dă dreptul timpului noi trecem și atât rămânem vremelnici și dezmoșteniți în reculegerea acestei epoci acestei colonii penitenciare fericirea ne dă peste cap în căderea liberă a unei pietre simt cum trece timpul nu accept fericire din obișnuință ne-nșelăm triști crezând ceea ce vrem să fie adevărat clipele nedefinite ne poartă spre acel orizont invizibil azi am închis ultima ușă biruinței uitând de ruinele mele sorbind cuvintele-n gesturi pe-mplinire izvorâte în noapte *il y a un temps pour être gentil – un temps pour dire ça suffit*

PE CER PLUMBURIU

Am început să caut zâmbete nu le-nțeleg sunt arestate privesc fără să văd nu mă răzbun cunosc inteligența-naltă văd încă ziua goală printre ramuri după amiaza ploioasă ferestrele bat din aripi însetate pe nopțile galaxiei ruinate pe calmul pietrelor ploaia trece mai ușor oricând oriunde mă năruisem cred dar devenisem om și am trăit în emoții sorbind gesturile cuvintele strofele umbre melodioase devorate de-mpliniri de izvoare nocturne-n pământ reavăn singure silabele zburau printre noi prin mișcările lor scurte toate se-nvârteau în jur înainte și-napoi trezite dimineața simțeam structura materiei dragostea mea abia înverzită viața vrea să mă-ngroape-ntre nămoale totu-i pe sfârșite aici au venit teroriști căzuți pe-nserări lăncezite târziu nu știu ce e aproape ce e departe câte atentate au fost oameni asasinați violente fântâni secate și aer otrăvit toți suntem slabi iertători avem slăbiciuni iubim natura lumea mea este o lume simplă cu multe reguli și sfaturi mila mea este ca literatura – un vis dirijat de toamne și tăcerea s-a rărit ca un fior rotund în singurătate vedeam cum rugăciunea moare – ecoul nu tresare privirea-mi tremura căpruie pe clopotul legănat al serii și peste pânzele blestемate pe rădăcini sub piatra lumii materia gravitează și eu doresc să cresc să fiu pădure *il n'y a pas de femme ou d'homme ideal il y a des gens qui arrivent au bon moment dans notre vie* am greșit împărtaşind altora lumea mea interioară strigătelor lor crezând că toată mediocritatea-nțelege dar un cântec nemaiauzit i-a alungat pe cerul plumburiu

PE UN ȚĂRM

Totul este infernal oameni scunzi urâți merg goi pe stradă niciunul nu simte piatra lumii onoarea dezastrul gloria războaiele mutilând oamenii întreaga istorie cu prezentul iar mâine va fi trecutul de ieri pierdut pentru totdeauna nu mă sperii de drumuri de cuvinte fără să mă sperii de câini merg spre necunoscut respir jocul strigătul sălbăticiunilor mi-am sacrificat ecoul etern doar cu un cuvânt rece nebanuit acolo unde sunt și nu sunt unde eram atunci când nu eram un om rău poate face orice el poate ucide cu ochii jucându-se unii mor de frică plini de cenușă de zboruri frânate îmbătați de lumina fulgerelor persecutați de ideea sfârșitului nu învățasem să pierd eram un jucător irezistibil norocos zănele pădurilor tremurau m-apropiam de o victorie trișasem să obțin înfrângerea între rugămintele și poruncă numai că-mi veneau doar cărțile câștigătoare războinice parcă sufletu-mi plecase secăt de câte fleacuri depindeam de formele perversiunii a destinului de frenezie și cădere ca-n măștile-nalte uitate pe fundalul scenelor grecești aș vrea să mă plimb pe un țărm unde soarele arde nisipuri e prea mult polen în aer alergia îmi face figuri era prea târziu cred că Dumnezeu însuși se hotărâse să se plimbe cu mine mă voi lua la-ntrecere cu EL brusc se trezește din împietrire venit din același pământ mă disprețuia și pleca prin ploaie lumina țâșnea dintr-o fântână oarbă renăscută de curând nu doreai să trăiești ca un călugăr căzând cu țărâna-n gură dacă sunteți deștepți trăiți fără să vă mai gândiți la nimic transparentți cu aceleași gusturi cu aceleași plăceri stinse poate am așteptat prea mult persiflând destinul plin de ironii

ÎMI ADUC AMINTE DE ROMA

Îmi scăldasem copilăria în defecte rădăcină cu rădăcină din propria inițiativă transparentă ca o mare tenebroasă nu știu dacă moartea mă recunoscuse ne plimbam de mână în fiecare gest exista o limită a rezistenței o greșală când se-ntindea prea tare nu aveam poftă să caut justificări destinul rămăsese un sac de box la care se antrenau lașii neputincioșii și eu transformam banalitățile în catastrofe cu îngăduință fără ranchiună în bălți mușcătoare goale în acea existență trebuia să mă adaptez mereu să salut îmi permiteam orice și nu mai aveam niciun vis etern reacțiile mele îmi aduceau neplăceri pierdusem obișnuința de a considera – că și noroiul a devenit produsul divinității cu zilele aranjate în reguli vertiginoase întinerite în vibrații chiar și caracterele infecte și mocirla au originea în puritate nu cred că există două lumi în culmile vanității universului una a lui Dumnezeu și alta opacă războindu-se cu diavolul purificam suflete prin cântec în ordine cosmică și vibrații vindecând sunetele armonioase și întinerind energiile parcă aveam mersul unui urs nu avansam ca un tigru eu nu depind decât de talentul meu eu decid singură liniștea mea bântuie până la sfârșitul lucrurilor destrămate în urma lor nu rămâne decât un spectacol asemeni vântului îmi amintesc de Bretagne – cum rămăsese în memoria mea cu flori înviate pe care le credeam moarte după furtună îmi era greu să distrug ce-mi doream cu sufletul jumătate poate acum mă născusem întinerind în vibrații înalte oamenii cei mai dragi mi-au fost luați mult prea devreme doar un pas absent mă despărțea de scurgerea nopții

CENUȘĂ-N LABIRINT

*Și tu dois blesser les autres pour te sentir puissant
tu es un individu extrêmement très très faible*
mă simt înaripată m-am făcut frumoasă voioasă
trăiesc doar în liniște în speranțe calde târzii apărute
știam că pentru tristețe aveam mereu destul timp
simțeam cum pe lume tot ce e frumos e provizoriu
uitam mereu ultimul gest semănam cenușă-n labirint
singurul păcat al binefacerilor este că sunt incurabile
un singur strigăt și mi-ar fi plăcut să fiu mai anostă
nu pot fi toți crescuți în idealul unei brute reușite
viața cerului a-nceput să se joace la o ruletă penibilă
îmi venea să dau cu tifla-n destin judecam după aparențe
niciodată n-am cunoscut oamenii doar le-am pus etichete
lumea se mișcă eternitatea naște timp părerile mureau
când citeam am aflat că pe măsură ce încercam să devin
mai inteligentă – deveneam un om mai prost – uitam
nu mi-a rămas decât să vântur lumea și prejudecățile
mă socoteam un călugăr în libertate trăind abstinent
studiam și medicina și am renunțat din nefericire
devenisem înțeleaptă când nu-mi mai era de folos
cântam din memorie nu mai pot recupera nu am timp
nu-mi voi oferi cărțile unor necunoscuți uitați în port
care nu le citeau le uitau pe vapor și le aruncau rechinilor
nu știu domnilor cum ar fi mai bine – să regreti de ce ai făcut
sau de tot ce n-ai făcut – cred că începusem să pierd tot
și dorința de a fugi de a ceda eram slabă în fața dorințelor
viața mea rămăsese un straniu miracol ticălos și scurt
numai că cei care doreau să mă câștige deja m-au pierdut

NU GREȘESC

Sper în orice nu aleg – chiar viața este o speranță
nu greșesc știu că societatea mea este condamnată
viața nu e serioasă ea nu e ușoară are multe eșecuri
să fii ușor liniștit să te bucuri este un semn de succes
orice minciună este un virus care atacă tot sufletul
atacând simțurile nu mai auzi nu mai vezi clar uiți
eram o realitate sau un vis prelungit în realitate
voi alerga din cușca mediocrității nu mă-nvârt în gol
îmi era de ajuns o singură oglindă pentru a vedea
cine sunt – doar un poet oarecare care nu renunță
la ceea ce nu putea renunța – la destinul lui încărcat
nu aveam nevoie de adevăr mizerabil să mă omoare
orice viață are aceleași dimensiuni nu e mai mare
cum nicio moarte nu rămâne nerăsplătită de altă naștere
eram silită să-mi adulmec și să-mi pricep rătăcită ratarea
labirintul timpului se transformase-n cenușă violetă
nu puteam fi om sănătos într-o lume definitiv bolnavă
mă născusem fără nicio vocație într-o dureroasă ambiție
revolta mea se târa pe imaginația mea înfierbântată
gravasem un singur sunet în spațiu aruncasem focul în cer
totul se juca la ruletă toți eram ajutați de resemnare
nu concepeam să trăiesc în lume dreaptă pe stele moarte
resemnarea mă ajuta să mă-mpac cu toate – tresăream
pe ochiul rănit infirm pe sămânța divină a memoriei
poate drumul meu mergea spre distrugere și-mplinire
socoteam dragostea un noroc un prilej de a ne risipi
fie în ambiții năroade fie în istorii rătăcite în memorie
găseam și oameni care prezentau pentru mine un risc